

վում էր դաշտում, հետք տարած հաց ու պանրով, գուցե և մածոնով: Գործի գնալիս շտապ կերածին, մանավանդ համեղ կերակուրին, ասում էին նրեհար<sup>13</sup>: Երկրորդ անգամ ուտում էին կէսօրան հաց՝ շէտին<sup>14</sup>, կեսօրվա ոշխարի մա-  
 ֆաղի<sup>15</sup> յայլումի<sup>16</sup> ժամին: Հաց ասում են ամեն կերակուր՝ խօսազ ընդունելուն, նաև իրօնանին. այդ երեկոյան հացի սփռոցը սլիտի շուտով և արագ հավաք-  
 վեր, որ շար հոգին՝ ֆաշկը չգար և չնստեր նրա վրա<sup>17</sup>: Չար ոգիները չէ՞ որ սկսում էին վխտալ մութն ընկնելուն պես:

Ծնշ բառն ունի հատուկ նշանակություն: Նա գործ է ածվում հատկապես կերակուրի՝ խօտիկի համար:

<sup>13</sup> Սիսիան:

<sup>14</sup>, <sup>15</sup> Բռնակոթ:

<sup>16</sup> Գորիս:

<sup>17</sup> СМОМПК. ВЫП. XXXIV, ОТД. III, էջ 91: